

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 6

Slovenski otroci prinašajo sv. očetu Piju XI. darove za Rusijo.

Za sv. očetom stoji ljubi Jezus, ki blagoslavlja slovenske otroke zaradi njihovega usmiljenja do drugih otrok. Na vsaki strani sta v krogu sv. brata Ciril in Metod. Zgoraj pa so male misijonarke in mali misijonarji, ki delijo duhovne in telesne dobrate trpečim ruskim otročičem.

Najboljše Srce.

Pater Lakombe je hotel ravno zajahati svojega konja in odjezditi v svojo misijonsko postajo, ko stopi k njemu indijanski mladenič ter ga prosi, naj bi obiskal njegovega smrtno bolnega očeta, ki je bil glavar ondote nasebine. Misijonar nič ne pomišlja in odhiti k bolniku, ki si je štel v veliko čast, da je prišel k njemu mož molitve, kakor je imenoval duhovnika.

»Tudi jaz sem zelo vesel, da te vidim,« mu odvrne misijonar. »Toda, ni dovolj, moža molitve samo videti, treba se je tudi pri njem učiti, kako more človek najti pot k velikemu Duhu, k dobremu Bogu.«

»Bolan sem,« je vzdihnil starček, »in nimam časa, da bi se mogel še kaj naučiti.«

Pater mu pove par bodrilnih besed in mu prične takoj nato razlagati Kristusov nauk. Ob duhovnikovih navdušenih besedah je bolnik popolnoma pozabil na svoje bolečine in je napeto poslušal, kar mu je govoril duhovnik o ubogem betlehenskem Detetu, o njegovem ljubeznipolnem življenju in delu in o strašni njegovi smrti.

Bolnik je tedaj vzkliknil: »To je pa najboljše Srce. Tako dobrega Srca nisem našel v življenju. O da bi ga že prej spoznal! Kako vroče bi ga ljubil!«

In potegnil je duhovniku križ izza pasu in je poljubljal na križ razpetega Gospoda poln ljubezni, da bi v teh poslednjih urah nadomestil, kar je brez svoje krivde zamudil v prejšnjem življenju. Kmalu je bil toliko pripravljen, da je mogel prejeti sveti krst. Kolika radost je zakipela v njegovem srcu, ko mu je misijonar za slovo rekel: »Čez nekaj ur boš že v Odrešenikovem objemu in ostati boš smel pri njem vse dni do konca.«

Ljubi moj prijatelj!

Ti poznaš Jezusa že od detinske dobe, že prav od začetka, ko si se pričel zavedati, in vsak dan bolj spoznavaš njegovo sveto, ljubeznipolno Srce. Pa se vprašaj, ali ga tudi res tolikanj ljubiš, kot Jezus zasluži? Morda je tvoje srce tako mrzlo in brez ljubezni, da ljubi Jezus v njem zmrzuje. Nikar tako! Ogrej svoje srce! Upodobi svoje srce po prečistem Jezusovem Srcu!

Mesec junij je mesec božjega Srca. Navadi se, da boš večkrat tekom dneva vzdihnil: »Vse zate, presveto Srce Jezusovo!« (300 dni odpustka), ali pa: »Srce Jezusovo, go-

reče v ljubezni do mene, vnemi moje srce v ljubezni do tebe!« (100 dni odpustka). Če ti je le količkaj mogoče, prejmi ta mesec vsako nedeljo evharističnega Jezusa in nad vse pazi, da bo ta mesec tvoje srce čisto, neprestano v božji milosti in da bo tako v njem neprestano kraljevalo božje Srce.

Fr. Metod Turnšek O. Cist :

Nedolžna srca skrunijo brezbožniki. Branimo!

Čujte to žalostno zgodbo iz mesta Tihoreckaje ob reki Doni na Ruskem! Sam belgijski konzul, odličen katoliški mož, jo je doživel in zapisal.

Nekoč je smel ta visoki gospod stopiti v rusko šolo in nadzorovati pouk. Bilo je ob devetih dopoldne. V šolski sobi je pred mizo stal majhen osemleten deček. Ob njem sta stala dva boljševiška učitelja. Pa je vprašal eden teh dveh boljševikov:

»Povej mi, Ivanček, ali veruješ v Boga in moliš?«

Deček: »Da, tovariš (to je boljševiški nagovor), jaz verujem in molim.«

Učitelj: »Ali ti tvoj Bog da, česar ga prosiš? Ali hočeš takoj poskusiti prositi dobrega Boga, da ti da kruha? Saj si gotovo lačen?«

Deček: »O da, tovariš, zelo sem lačen.«

Učitelj: »No prav... Moli torej in prosi Boga! Kdo ve, morebiti ti bo tvoj Kristus dal kruha.«

Otroci, zdaj pa lahko že sami uvidite, kaj je nameraval brezbožnik: sramotiti ljubega Boga in smešiti dečkovo molitev.

Deček je pa takoj pokleknil, napravil s svojo malo rokco znamenje svetega križa in se začel ponižno priklanяти do tal, kakor je to videl delati v domači hiši. In resnično: fantek je pobožno molil ter se lačen in ves beden tiho solzil, a brezbožnik je nesramno grdil Boga in se norčeval iz dečkove molitve. Sam je imel namreč v žepu kruh, a je v svoji Boga prezirajoči ošabnosti hotel, da bi deček le k njemu molil, le njega prosil kruha, ljubega Boga pa nič...

Visoki gospod, ki je bil temu priča, ni smel ničesar reči. Tako rad bi otroka iztrgal iz rok teh divjakov, pa ni mogel, ni smel. S solzami v očeh je zapustil nesrečno brezversko šolo.

Ako bi bila to edina brezbožna šola! V Rusiji so danes prav vse šole ne le brezverske, marveč naravnost bogokletne. Pomislite, kaj se pravi to: nikoli ne sme katehet prestopiti šolskega praga, nikoli ne slišijo v šoli ruski malčki kaj lepega o Jezusu, Mariji, nebesih, nikakih priprav na svete zakramente, svetega obhajila nimajo. O blaženi dan prvega sv. obhajila — rajski, Jezusov dan! Ruski otroci ga nimajo. Kako je lepo, kadar greste skupno k šolski sv. maši, ko skupno Jezusa vsi počastite in zapojete. Ruski otroci pa v cerkev niti ne morejo, niti ne smejo. Saj veste, mnogokje cerkve sploh ni, ker so jo brezbožniki razrušili ali zaprli; a če je kje odprta in otrok vanjo stopi, pa ga kdo vidi, tedaj tistemu šolarju pred tovariši in učitelji ni prestat. Ne le da ga zmerjajo, pretepajo, marveč tudi v izpričevalu mu dajo najslabše rede...

Ruska šola je silno brezverska, a še bolj bogokletna. Tedaj, ko bi morali imeti verouk, kaj mislite, kaj imajo tedaj? Tedaj jim boljševik govori in prav nesramno smeši Boga, ali pa bero tedaj otroci »Mladega brezbožnika«. »Mladi brezbožnik«, to je brezbožen časopis, poln bogokletnih pesmi in povesti ter nagnusnih slik. Ubogi otroci! Nesrečne njihove dušice, ki jim jih s takimi nesramnimi rečmi mažejo in skrunijo! Pa tudi brezbožne igre in predstave prirejajo otrokom boljševiki. Tukaj šele brezbožniki žalijo dobrega Boga.

Mala sedemletna Bronislava Grigolunas je bila junaška, sveta deklica. Ko so brezbožniki priredili nekoč v šoli nesramno brezbožno igro, se je Bronislava ni marala udeležiti, marveč je ušla domov. Drugi dan, v nedeljo, je bila Bronislava sama doma. Mamica, vdova Feliksa, je bila odšla v cerkev k sv. maši. Ko se je mati vrnila iz cerkve domov in poklicala hčerkico, ni bilo Bronislave nikjer. S solzami v očeh je prihitela soseda in nesrečni materi povedala, da so medtem, ko je bila ona v cerkvi, prišli brezbožniki, vdrli v sobo in Bronislavo za »včerajšnji prestop«, ker je ušla od brezbožne igre, ugrabili ter odvedli v brezbožni dom neznanokam. Uboga mati se je šla pritožiti, pa so ji rekli, da se ne da pomagati, ker so brezbožniki »svobodni«, to je lahko počenajajo, kar hočejo. Bronislave mati še do danes ni dobila nazaj. O gorje, v kake roke je padla nesrečna deklica in kako se ji mora goditi?!

Brezbožniki so se zakleli, da mora postati Rusija domovina satanova. Če so doslej namesto duhovnika starši učili

otroke verouk, je sedaj tudi to prepovedano. Če se otroku v šoli kdaj zareče in boljševik zve, da so ga starši učili moliti, učili verouk, pa da je bilo otrok skupaj več ko trije, tedaj morajo ubogi starši ali plačati visoko globo ali iti v zapor.

In kar je še najbolj bogokletno, tudi brezbožni »rdeči krst« so boljševiki uvedli. »Rdeči krst«? Sam pekel si ga je mogel izmisliti. Malega novorojenčka neso na državni urad, ga tam zavijejo v rdečo rjuho, zapišejo v brezbožno knjigo, v »brezbožno zvezo« — že ta dan mora postati mali poganček tudi mladi brezbožnik — nato pa novorojenčka boljševik pokropi še z žganjem v zasmeh nam, ki nas je, ko smo bili majhni, duhovnik krstil ter pokropil z blagoslovljeno vodo.

Otroci, sila je velika!

Na plan, na sveto križarsko vojsko molitve! V Rusiji je danes že na stotisoče otrok, ki sploh niso bili krščeni, ki žive v smrtni senci poganstva kakor zamorčki v Afriki, ah, vse bolj nesrečni so ruski otroci, ker niso le pogančki, marveč morajo biti povrh še brezbožneži, bogokletneži! Kako nas pač mora v srce zaboleti, v srce se nam morajo smiliti ruski otroci, kajti naši rodni — slovanski bratci in sestrice so. Kdo je bolj poklican, da za bratca, sestrico moli in žrtvuje, kakor sestra in brat? In koga bo sveti Bog strožje na sodbo in odgovor klical, če mali bratec in sestrica zaideta, se pogubita, kakor njune — brate in sestre? Nešteti ruski malčki, ki so še verni, jočejo, ker ni nikogar, da bi jih vsaj z molitvijo pri Bogu branil. Nešteti ruski otroci dobrega Boga sploh ne poznajo, mnogi ga pa poznajo, a ga žalijo in drve v večno pogubo.

Verni slovenski deček, pobožna slovenska deklica, radi ljubega Jezusa in nebeške Matere božje se usmilita zapuščenih ruskih sirot!

Odsekana noga.

Mladenič je popolnoma pozabil, da je dolžan izkazovati svojim staršem ljubezen, spoštovanje in pokorščino. V hudi jezi je planil nad svojo mater in jo tako surovo pahnil z noge od sebe, da je sirota padla na tla. — Kmalu nato je poslušal pridigo sv. Antona, ki je govoril o četrti božji za-

povedi, pa je bil tako prevzet, da je šel precej po pridigi k svetniku in se bridko jokaje obtožil svojega strašnega greha. Svetnik je bil ganjen radi globokega mladeničevega

»V roko vzame odsekano nogo...« (Str. 87.)

kesanja in mu je ukazal, naj gre takoj domov ter naj ponižno prosi mater odpuščanja. Mladenič je ubogal in storil tako. Mati pa mu pravi: »Rada ti odpustim, toda zelo se bojim, da ti tega greha Bog ne bo tako lahko odpustil.« Te

besede so sina zelo užalostile. Ves potrč gre v svojo sobico, vzame v roke sekuro in si odseka nogo, s katero je tako neusmiljeno pahnil svojo mater na tla. Kri je bruhnila iz rane. Mladenič se je pričel zvijati v bolečinah in klicati na pomoč. Pritekla je v sobo mati in na njen obupni krik so prihiteli tja sosedge, ki so kar osupnili, ko so zagledali mladeniča v mlakuži krvi. Ravno takrat pa se je vračal iz cerkve sveti Anton in je šel tam mimo. Ko začuje tolikšno jadjikovanje, stopi v hišo in takoj spozna, kaj se je zgodilo. V roke vzame odsekano nogo in se zatopi v presrčni molitvi k njemu, ki »ozdravlja potrta srca in celi njih rane«. Nato se dotakne z odsekanim delom noge mladeničeve strašne rane in v trenutku je bila noga popolnoma zdrava. Mladenič skoči ves srečen kvišku, nato pade pred svetnika na kolena in se mu jokaje zahvali za to veliko dobroto.

Od tistega dne dalje je mladenič globoko spoštoval svojo mater, jo vedno rad ubogal in jo ljubil, kot se spodobi za dobrega otroka.

Lilija.

Najlepša izmed vseh cvetic
na svetu lilija si ti;
tvoj dom je v čistem svetem srcu,
ki z Jezusom živi.

Oj, kolikim svetnikom
krasila si srce,
si mnoge pripeljala
med angelske vrste.

Zato mi vzeveti, lilija,
ostani v srcu vekomaj;
najdražje žezlo si mi ti,
ki vodiš k Jezusu me v raj.

Klarica.

Lučkarji in Lučkarice!

Do 15. junija zanesljivo pošljite uredniku »Jezusove dneve« zadnjih petih mesecev in zraven napišite še na posebnih lističih, kaj ste poleg »Jezusovih dni« storili za ubogo Rusijo: razne molitve (rožni venec, litanije, križev pot itd.). 26. junija bomo zopet vse vaše žrtve darovali božjemu Srcu in v mesecu avgustu bomo sporočili vsa vaša dobra dela, ki ste jih opravili za Rusijo, svetemu očetu Piju XI. v Rim kot dar za desetletnico, odkar je zasedel papeški prestol. Pošljite pa na naslov: Urednik »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Procesija z lilijami.

Sveti oče Pij XI. je določil, naj traja 700letna proslava smrti sv. Antona Padovanskega od 13. junija lanskega leta do letošnjega 13. junija. Po celem svetu so se v tem času vršile velike slavnosti cerkvene, pa tudi izven-cerkvene.

K nedolžnemu svetemu Antonu je prišel Jezusček.

Na praznik sv. Antona je vsako leto v frančiškanskih cerkvah blagoslov lilij in mnogokje tudi slovesna procesija z lilijami, pri kateri nosijo vsi udeleženci lilije v rokah. Lani smo imeli tako procesijo tudi v Ljubljani. Razume se, da jo bomo imeli tudi letos kot zaključek Antonove sedemstoletne

proslave. Vsi ljubljanski »Lučkarji« in »Lučkarice« ste k tej procesiji lepo povabljeni. Slovesnost se prične 13. junija ob pol sedmih zjutraj v frančiškanski cerkvi. Po skupnem sv. obhajilu bo blagoslov lilij, nato pa se razvrsti procesija, ki bo šla skozi stranska vrata iz cerkve po Marijinem trgu in pri glavnih vratih zopet nazaj v cerkev. V procesiji bomo peli pesmi v čast sv. Antonu.

V lanski junijski številki »Lučke« ste brali mnogo lepega o ljubeznivem padovanskem svetniku. Dobro veste, zakaj sv. Antona častimo z lilijami in zakaj mu prirejamo lilijske procesije. — Lilija je znak nedolžnosti. Antonovo življenje je bilo čisto, nedolžno in sveto, njegova lepa duša neprestano v posvečujoči milosti božji. Zato pa slikajo Antona vedno z Jezusčkom v rokah. Jezus se mudi samo pri tistem človeku, ki je čist, ki je v stanu posvečujoče milosti. Če hočeš torej, da bo Jezus vedno pri tebi — posnemaj neprestano svojega ljubeznivega zavetnika Antona in beži pred grehom.

Franjo Neubauer:

Vesel je Bog otrok.

Kako vesel je Bog otròk,
ki Njemu srca posveté,
z molitvijo in pesmijo
časté ga in slavé.

Zvečer pa, predno tak otròk
k počitku gre, oči zaprè,
nebeško-lepo zvezdo mu
ljubeči Bog prižgè.

Odpre nebeško okence
in kot jutranji prvi dar
na zémľjo doli pošlje jim
blesteči solnčni žar.

In vsako dete žarek svoj
in svojo zvézdico imá,
zatò mu treba ni zlatá
ne svetlega srebrá.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Metka: »Gospa, ste se brez vzroka plašili. Samo domišljijo ste imeli tako živo, pa ste videli čudne reči, ki jih nikjer ni. Le poglejte, gospa, da ni ne ognja ne dima!«

Mišmaška trepetaje: »Že, že, toda vraga, vraga!«

Metka hinavsko: »Tudi teh ni nikjer. Le sami se pričajate, gospa, da ni nikjer ničesar!«

Mišmaška pogleda, pa zopet grozno zakriči in obupno mahaje okoli sebe Metki namigne, naj Dragota takoj spodi. Metka jo kajpada rada uboga in steče z njim v kuhinjo, kjer se lahko od srca nasmeje. Tudi Drago se je hihital, da nikoli tako, saj se mu je bojni načrt izvrstno obnesel. Pa še nekaj drugega se mu je posrečilo. Pismo, ki ga je Mišmaška narekovala in podpisala, on pa po svoje napisal, to pismo je imel v rokah, pa tudi ovoj, ki je Mišmaška naslov nanj že naprej napisala. Metka se je torej zvijala od smeha in pripravljala kosilo, Drago je pa pismo zganil, vložil v ovoj in tako srečno dovršil svoj bojni spopad s teto.

Ko je bilo kosilo pripravljeno, se je Mišmaška branila priti dol, ker se je bala biti z Dragom skupaj, saj je bil vendar v zvezi s strašnimi vilami! Metka je imela dosti opraviti, preden jo je pomirila in prepričala, da se ji Dragota ni treba prav nič bati, dokler se ga ne dotakne ali pa on nje. Tedaj se je dala pregovoriti. Vendar pa se je takoj, ko je stopila v kuhinjo, pokropila z blagoslovljeno vodo, pa tudi celo perišče krepko pljusnila Dragotu v obraz. Ta pa seveda tako izdatnega kropljenja ni pričakoval, zato se je za hip ves slep začel otepavati in glasno zavpil: »Joj!«

Mišmaška: »No, vidiš, Metka! Zdaj na lastna ušesa lahko slišiš, kako je varovancu vil blagoslovljena voda zoprna.«

Drago: »Kaj pa naj storim, teta, če ste mi jo pljusnili v oči. Ali naj rečem: Bog plačaj!«

Metka: »Saj res, gospa! Zato se je stresel, ker ste mu vodo vrgli v oči.«

Mišmaška ni nobene več zinila. Sedla je za mizo in molče kosila, zraven pa skrbno pazila, da se Drago ni dotaknil nobene njene reči. Po kosilu pa mu je dolgo zrla v obraz. A prav nič sumljivega ni mogla na njem zapaziti, le da mu gre hudo na smeh, pa ni vedela, zakaj.

Mišmaška: »Zakaj se smeješ, vražji paglavec?«

Drago: »Zato, teta, ker se me tako bojite. Saj me gledate tako preplašeno, kakor še nikoli.«

Mišmaška: »Če bi bila že prej vedela, da se pajdašiš z vilami, bi te bila tudi že prej tako gledala.«

Drago: »Res ne vem, teta, zakaj mi očitate, da se pajdašim z vilami. Bojim se pa zelo hudo, da ste vi z njimi v zvezi, ker vidite celo take reči, kakršnih Metka ne.«

Mišmaška razdražena: »Molči! Molči! Jezik za zobe! Grozno! Kaj ti na misel pride! Jaz v zvezi z vilami! Da se

drzneš tako bogokletno govoriti! Joj! Če se te ne bi bala dotakniti, kako bi te naklestila!«

Drago: »Zelo sem hvaležen vašim prijateljicam vilam, da vas držijo v strahu.«

Mišmaška: »Metka! Metka! Spravi ga proč! Deni ga, kamor hočeš! Samo stran ga spravi, da ga ne bom več videla ne slišala!«

Mišmaška jadrno odhiti v svojo sobo, pograbi šal in klobuk, požuga spotoma Dragotu s pestjo in odide iz hiše. Drago je bil pa ves srečen, da sta mu papirnata vruga izkazala tolikšno uslugo.

9. Mišmaška se maščuje.

Druge dneve je moral Drago teti brati, danes pa je bil prost. Zato je z veseljem pomagal Metki, da sta pospravila mizo, pomila posodo in oznažila ponve. Metka mu je branila, pa se ni dal odgnati.

»Pusti me no, Metka, saj tako nimam nikoli nobene prilike, da bi ti izkazal kakšno uslugo. Privošči mi veselje! Veš, da te imam rad, pa ti tega nikoli ne morem pokazati.«

»Saj imam tudi jaz tebe rada, ubogi Drago, čeprav si včasih precej hudoben.«

»A nasproti tebi nikoli.«

»To je pa tudi res. A kaj boš počel celo popoldne?«

»K Julki bom šel, pa bom tam pomagal. Dela se nikoli ne zmanjka.«

Drago je delal dalje, ker ni hotel nobene stvari opraviti samo napol. Ko je bilo vse očiščeno in urejeno, je objel Metko in stekel k Julki. Ta pa je jokala.

Drago jo prime za obe roki in si jih pritisne na lice. »Ja Julka, dobra moja Julka! Zakaj pa vendar jokaš?«

Julka: »Joj, Drago, ti ne veš! Pravkar je bila pri meni teta Mišmaška. Kolikšno bridkost mi je prizadejala!«

Drago: »Hudobna baba! Kaj ti je pa rekla? Kaj ti je naredila? Brž mi povej, Julka, da se ji zmaščujem!«

Julka: »Vse nekaj drugega je, Drago. Bridko mi je pri srcu radi tebe! Teta mi je namreč rekla, da te hoče še nocoj oddati bratoma Zlodej! Gospoda sta se šele pred kratkim naselila v Začaranem gradu, četrť ure od mesta, in tam otvorila zavod za dečke, ki so tako hudobni, da jih starši ne

marajo, in pa za take, ki nimajo več staršev. Pripovedujejo pa, da svoje gojence grozovito pretepata —«

Drago: »Kaj? Tja me hoče teta zapreti, v stari, podrti grad, kjer pravijo, da strašijo duhovi? Zaprli me bodo in jaz naj nič več ne vidim tebe, Julka, ki zame skrbiš kakor moj angel varuh, ki mi s svojo dobroto prigovarjaš, da ne postanem popolnoma hudoben?«

(Dalje pride.)

Zopet uganka.

Zadnjo uganko sem bolj slabo zasolil. Nekateri nagajivčki ste me celo vprašali, koliko soli sem zanjo porabil. Porabil sem za tisto uganko le četrť kilograma soli. Za današnjo pa sem porabil kar cel kilogram. Tu jo imate!

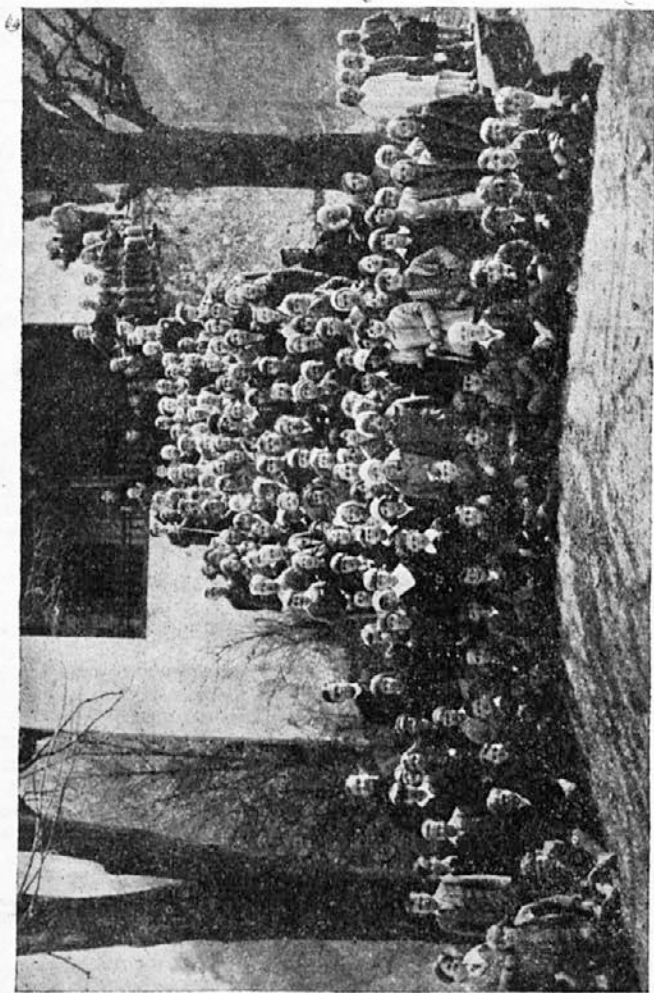
$$\left(\frac{a}{8} + \frac{e}{25} + \frac{i}{1.4.13.15.16} + \frac{o}{6.19} + \frac{u}{23} + \frac{c}{9} + \frac{i}{26} + \frac{k}{17.21} + \right. \\ \left. + \frac{n}{2.5.14} + \frac{p}{7} + \frac{r}{10.20} + \frac{s}{11.22} + \frac{t}{18} + \frac{z}{12.24} + \frac{\check{z}}{3} \right) + \left(\frac{a}{19} + \right. \\ \left. + \frac{e}{6.13.17} + \frac{i}{21} + \frac{o}{8.11.23.25} + \frac{u}{1.27} + \frac{b}{22} + \frac{c}{2.14} + \frac{d}{24} + \frac{i}{7} + \right. \\ \left. + \frac{m}{5} + \frac{n}{20} + \frac{p}{14.26} + \frac{r}{3.15} + \frac{s}{4.10.16} + \frac{\check{s}}{18} + \frac{v}{9} \right) = ?$$

Rešitev pošljite vsaj do 15. junija. Razpisujem eno samo nagrado. Kdor bo izžreban, bo dobil krasen kinoaparāt s tremi filmi in z dvanajstimi skioptičnimi ploščicami. Vreden je 400 Din.

Urednik „Lučke“ med kamniškimi otroci.

To sta bila dva zares lepa dneva 29. in 30. april. Urednik »Lučke« je prišel obiskat kamniške dečke in deklice in opravil ž njimi prav kratke duhovne vaje. Prvi dan je imel dva nagovora: enega ob enajstih dopoldne, drugega pa ob treh popoldne. Nato so opravili vsi otroci sv. spoved. Drugi dan zjutraj je bil zadnji govor in med sv. mašo, ki jo je bral urednik, so otroci prejeli sv. obhajilo. Po končani pobožnosti je prejel vsakdo za spomin lepo podobico. Nato smo napravili sprehod na Mali grad, kjer smo se skupno foto-

grafirali in kjer so otroci uredniku povedali marsikaj lepega. Tam je obljubil tudi najživahnejši izmed vseh kamniških

»Lučkarje« in »Lučkarice« iz Kamnika po duhovnih vajah.

Na desni ob drevesu stoji preč. g. dekan Rihar, poleg njega g. katehet p. Konstantin, na levi sta g. kaplan M. Jenko in urednik »Lučke«.

»Lučkarjev«, da se bo poboljšal; napravil je mnogo najtrdnjših sklepov, ki jih bo na vsak način držal.

Priznati moram, da so kamniški otroci prav ljubeznivi in dobri. Duhovnih vaj so se udeležili s tolikšno resnobo, da

bi se jih z večjo ne bi udeležili niti odrasli. Pri vseh govorih so bili zelo mirni in so napeto poslušali pridigarja. Pa zelo, zelo veliko so si tudi zapomnili. Pa peti znajo tudi lepo Jezusove in Marijine pesmi. Z eno besedo: kamniški otroci so prirasli v tem kratkem času uredniku »Lučke« tako zelo na srce, da se mu je kar milo storilo, ko se je ločil od njih.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Nekaj odgovorov mojim ljubim prijateljem:

Veri Košutnik, 2. razr., Celje: Res je, da sem vsakega pisemca srčno vesel. Zelo si navdušena za »Lučko«, ker jo bolj ceniš od vseh drugih knjig. Samo ob sebi je umevno, da morajo biti tudi tvoji »Jezusovi dnevi« pri junijski slavnosti.

Anici Avsec, Šmihel: Tvoja pesemca, ki si mi jo poslala, je zelo lepa, toda za »Lučko« ni, ker ni verske vsebine.

Antoniji Turk, 4. razr., Štore: Le še naprej zapisuj s toliko vnemo križce v »Jezusove dneve«!

Antoniji Arnšek, 5. razr., Celje: Ti si pa Jezusova misionarka, ker tako navdušeno širiš »Lučko«.

Francu Karničar, Jezersko: Posebno mi ugaja, ker doma vsak večer skupno molite za ruske otroke.

Meliti Soklič, Bled: Ne moreš si misliti, kako sem vesel, ker se je »Lučka« tudi na Bledu tako lepo razširila. Tudi jaz prav lepo pozdravljam Tebe in Tvoje drage starše.

Irmu Čop, Šmihel: Vsak dan prejmeš Jezusa v srce — kako si srečna! In vsa obhajila daruješ za ruske otroke? Kako Ti bo to Jezus bogato poplačal. Pa sem Te močno vesel tudi radi tega, ker si me ubogala in moliš tako pridno tudi za prvoobhajanke.

Francku Markež, Jesenice: Želim Ti samo, da bi se Tvoje navdušenje za »Lučko« nikdar ne poleglo.

Francku Korbič, Škofja Loka: Veliko sem molil zate, da bi Ti dal Jezus potrpežljivosti v trpljenju.

Mimi Bambič in Albini Rolih, št. Jernej: Vajino požno prejetu vsakdanje sv. obhajilo bo trpeči Rusiji v veliko korist. Na šentjernejske otroke sem ponosen, ker tako gorijo za »Lučko«.

Mariji Makovec, 4. razr., Križevci pri Ljutomeru: Za svete molitve, ki jih opravljaš s tovarišicami zame, se Ti toplo zahvalim. Prav je, da imaš svojo gospodično učiteljico tako rada; saj pa tudi zasluži Tvojo ljubezen. — Nič se ne boj, tudi jaz bom molil zate; skupno bova oblake predrla.

Miri Zupančič, Trbovlje: Hvala za pismo. Le navdušeno pojv v slavo Mariji. Kdor pobožno poje, je to toliko vredno, kot bi opravljal dvojno molitev.

Pavli Sajko, 4. razr., Maribor: Resnico si povedala, ko si zapisala: »Zadovoljni smo lahko, da smemo očitno v procesiji moliti Boga, česar ruski otroci ne smejo.«

Karolu Štajnar, 4. razr., Št. Vid pri Stični: Bog Te živi, ljubi moj prijateljček in vse »Lučkarje« pri vas. Iskreno želim, da bi se njih število močno namnožilo.

Jožefu Oven, Sv. Križ pri Litiji: Hvala Ti za Tvojo molitev. Samo ob sebi se razume, da se Te tudi jaz spominjam v molitvi.

Dorici Dečko, 3. razr., Celje: Tvojega pisemca sicer ne morem priobčiti, ker je premalo prostora, toda povem Ti, da Te imam zelo rad, ker imaš Ti Jezusa tako rada. Da si jokala, ko si čitala o Imeldi, je znamenje, da imaš dobro srce.

Rozaliji Hočevnar, Mirna: Prosiš me, naj Ti sporočim, kaj je s Tvojo uganko. Sirotica, prav si uganila, samo izžrebana nisi.

Častiti gospod pater!

Danes se prvič oglašam v »Lučki«. Najprvo moram povedati, da sem jako živahen fantič. Učim se z veseljem, posebno pa verouka. Odkar sem končal letošnje duhovne vaje, sem veliko bolj ubogljiv. »Jezusove dneve« veliko raje izpolnjujem, kakor sem jih pa poprej. Držim še vedno tiste trdne sklepe, ki sem jih pri duhovnih vajah napravil in se tudi po njih ravnam. Podobice, ki ste nam jih dali, skrbno hranim. Za ubogo Rusijo večkrat molim in grem zanjo tudi k svetemu obhajilu. Sedaj Vas pa prav lepo prosim, da ne roma to moje pismo v koš. Vas pozdravlja vdani Bevc Franc, uč. 6. razr. v Kamniku.

Častiti p. Krizostom!

Tudi jaz sem naročena na »Lučko«, ki sem je zelo vesela. Moji starši, bratje in sestre jo radi čitajo. Najprej poiščem »Jezusove dneve« in jih vestno izpolnjujem. Pri sveti maši ne morem biti vsak dan, ker sem oddaljena od cerkve. Jezusa pa obiščem skoro vsak dan, ker grem v šolo mimo cerkve. Tudi nekaj svojih prijateljic peljem s seboj v cerkev, da skupaj pozdravimo Jezusa in molimo za uboge ruske otročiče. Veliko število jih je res »sirot«. Iz srca bi jim rada pomagala, če bi mi bilo mogoče. Ne morem jim pomagati drugače, kakor da zanje molim in tudi za njih malobrižne starše, da bi njihova srca Bog omehčal, da bi bolj skrbeli za svoje otroke.

Prisrčno Vas pozdravlja Vam udana

Verko Marija, učenka II. razr., Nazarje.

Prečastiti gospod urednik!

Dovolite mi, da Vam danes napišem par vrstic. »Lučkar« sem iz Svibnega. V naši šoli še ni nič »Lučkarjev«; meni so moja mama naročili »Lučko«, ki jo rad berem in bom skušal še druge pridobiti zanjo. Posebno so mi všeč »Jezusovi dnevi«, katere tudi spolnjujem, kolikor mi je mogoče, zato prilagam znamko v pismo, da mi pošljete s prihodnjo »Lučko« še več lističev »Jezusovih dni« za moji sestrici Milico in Marico, ker bi jih tudi radi spolnjevali, posebno Marica, ki pojde v mesecu maju k prvemu sv. obhajilu. Spominjam se tudi ruskih otrok v molitvi in sem že tri rožne vence daroval in če se kaj udarim, vse zanje darujem, ker se mi zelo smilijo in jih bom še v mesecu maju Mariji priporočal. V cerkev in v šolo imam eno uro daleč in zato ne morem hoditi

pogostoma k sv. maši in k sv. obhajilu, pa molim med potjo, ko grem v šolo. Spominjajte se me tudi Vi, gospod pater, ker ko bom velik, bi bil rad duhovnik; pa kaj, ko smo ubogi in mora moja mama delati v tovarni, da nas preživi.

Oprostite mi, da Vas nadlegujem s tem pisanjem in Vas iskreno pozdravljam
Alojzij Geršak, uč. II. razr. osn. šole v Svibnem.

Prečastiti gospod urednik!

Večkrat so nam v šoli govorili gospod katehet o trpljenju in grozotah, ki jih morajo pretrpeti ubogi kristjani v daljni Rusiji. Vedno so nam rekli, naj molimo za uboge ruske otroke, ki ne morejo poslušati krščanskega nauka v šoli, ne morejo hoditi k sv. maši in k sv. obhajilu. Ko sem to povedal mami, sva morala z mlajšim bratcem vsakokrat, ko sva klečala pred Srcem Jezusovim in opravljala vsakdanje molitve, še dodati en očenaš za ubogo Rusijo. To rada storiva. V »Lučki« čitava, da drugi tudi molijo v ta namen.

Iskreno Vas pozdravlja

Joško Horvat, uč. V. razr. osn. šole, Sv. Marjeta ob Pesnici.

Prečastiti pater Krizostom!

Moje največje veselje je Vaš list »Lučka«. Vsak mesec jo težko čakam, da jo čitam. »Lučka« je moja največja in najljubša prijateljica. Jaz sem si nogo zlomila. Zato ne morem v cerkev in zato nisem srečna, ker ne morem obiskati Jezusa. Molim vedno za ubogo Rusijo in posebno še za uboge otročiče, ker jim hočejo kruti brezbožniki iztrgati iz njih src vero v Jezusa. Sklenila sem, da bom darovala za Rusijo sveta obhajila in molitve. Prečastiti pater! Koliko sem Vam hvaležna za »Lučko«. Tudi gospodu župniku sem hvaležna, ker jo je nam naročil. »Lučka z neba« nam že eno leto kaže pot, po kateri naj hodimo. Ali žali Bog, sem se šele letos naročila nanjo in naročeno bom imela, dokler bo izhajala. Tudi bratje in sestrice jo radi čitajo in starši tudi. Obljubila sem tudi, da bom spolnjevala »Jezusove dneve«. Potrudila se bom, da bo več križcev ko ničel. Pošiljam Vam in vsem vnetim »Lučkaricam« in »Lučkarjem« pozdrave.

Tonca Suštar, učenka IV. razreda v Kamniku.

Vsi bralci in bralke »Lučke« iz Škocijana prosimo svoje bratce in sestrice, da molijo za našega umrlega bratca Jožeta Udovča. Bil je član našega Marijinega vrta, pa ga je menda Marija imela najrajši in ga je vzela nam in njegovim žalujočim staršem in sestram (brata ni imel) in ga presadila v svoj nebeški vrt.

Opozorilo.

S prihodnjo številko bomo zaključili II. letnik »Lučke«. Prva številka III. letnika izide za september.
Urednik.

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.